

Received / Geliş Tarihi: 01.10.2025
Published / Yayın Tarihi: 30.12.2025

Accepted / Kabul Tarihi: 11.12.2025
[ReviewArticle/ Derleme Makalesi](#)
Doi: 10.5281/zenodo.18075548

YEŞİL YÖNETİM UYGULAMALARININ SÜRDÜRÜLEBİLİR KALKINMA AMAÇLARINA KATKISI: KAVRAMSAL BİR YAKLAŞIM

CONTRIBUTION OF GREEN MANAGEMENT PRACTICES TO SUSTAINABLE DEVELOPMENT GOALS: A CONCEPTUAL APPROACH

Nezahat OKUŞLUK

Malatya Turgut Özal Üniversitesi

ORCHID ID: 0009-0009-3895-1462, 36233639015@ozal.edu.tr

Doç. Dr. Müslüme AKYÜZ

Malatya Turgut Özal Üniversitesi

ORCHID ID: 0000-0002-0922-6191, muslume.akyuz@ozal.edu.tr

ABSTRACT

ÖZ

This study is a conceptual research that theoretically examines the relationship between green management practices and the United Nations Sustainable Development Goals (SDGs). Rather than relying on empirical field data, the study adopts a descriptive and analytical design aimed at explaining the relationships among key concepts. The literature review indicates that green management is not merely an approach focused on environmental protection but also plays a strategic role in enhancing corporate competitiveness, stakeholder trust, and long-term growth. In this context, green management contributes to enabling businesses to fulfill their environmental, social, and economic responsibilities through an integrated approach aligned with sustainable development goals. By incorporating environmental sustainability into corporate strategies, this management approach promotes energy efficiency, reduces carbon emissions, and encourages innovative practices, thereby creating both environmental and competitive advantages. The findings reveal that green management is directly related to the United Nations Sustainable Development Goals. In conclusion, green management provides a comprehensive theoretical framework that strengthens the applicability of sustainable development goals at the organizational level.

Keywords: Green management, green transformation, sustainability, sustainable development goals (sdgs), corporate sustainability

Bu çalışma, yeşil yönetim uygulamaları ile Birleşmiş Milletler Sürdürülebilir Kalkınma Amaçları (SKA) arasındaki ilişkiyi teorik düzeyde inceleyen kavramsal bir araştırmadır. Araştırma, saha verilerine dayalı uygulamaya dayalı bir çalışma yerine, kavramlar arasındaki ilişkileri açıklamayı amaçlayan betimleyici ve analitik bir tasarıma sahiptir. Literatür incelemesi, yeşil yönetimin sadece çevre koruma odaklı bir anlayış olmadığını; aynı zamanda kurumsal rekabet gücü, paydaş güveni ve uzun vadeli büyüme açısından stratejik bir rol üstlendiğini göstermektedir. Bu bağlamda yeşil yönetim, işletmelerin sürdürülebilir kalkınma hedefleri doğrultusunda çevresel, sosyal ve ekonomik sorumluluklarını bütüncül bir yaklaşımla yerine getirmesine katkı sağlamaktadır. Çevresel sürdürülebilirliği işletme stratejilerine entegre eden bu yönetim anlayışı, enerji verimliliğini artırma, karbon salımını azaltma ve yenilikçi uygulamaları teşvik etme yoluyla hem çevresel hem de rekabet avantajı yaratmaktadır. Çalışmanın sonuçları, yeşil yönetimin Birleşmiş Milletler'in Sürdürülebilir kalkınma hedefleriyle doğrudan ilişkili olduğunu ortaya koymaktadır. Sonuç olarak, yeşil yönetim sürdürülebilir kalkınma hedeflerinin işletme düzeyinde uygulanabilirliğini güçlendiren bütüncül bir teorik çerçeveye sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Yeşil yönetim, yeşil dönüşüm sürdürülebilirlik, sürdürülebilir kalkınma amaçları (SKA), kurumsal sürdürülebilirlik.

1. Giriş

Günümüzde artan iklim krizi, doğal kaynakların hızla tükenmesi ve çevresel duyarlılığın toplumsal düzeyde yükselmesi, işletmeleri sürdürülebilirlik odaklı stratejilere yöneltmektedir. Bu gelişmelerin bir sonucu olarak öne çıkan kavramlardan biri de yeşil yönetimdir (Sachs, Schmidt-Traub, Kroll, Lafortune, Fuller ve Woelm, 2019). Yeşil yönetim, işletmelerin çevre üzerindeki olumsuz etkilerini azaltmak amacıyla sistematik ve bütüncül bir yaklaşım benimsemelerini ifade etmektedir. Bu anlayış çerçevesinde işletmeler; enerji, su ve hammadde gibi kaynakları daha verimli kullanmaya, karbon salımını ve atık miktarını azaltmaya, yenilenebilir enerji kaynaklarına yönelmeye ve tüm bu süreçleri paydaşlara karşı şeffaf biçimde yönetmeye odaklanmaktadır. Kavramsal olarak yeşil yönetim, sadece yasal düzenlemelere uyum sağlamanın ötesine geçerek, işletmelerin çevresel sürdürülebilirliği, rekabet avantajı ve kurumsal itibarın bir parçası olarak benimsemesini ifade etmektedir (Hart ve Dowell, 2011).

Yeşil yönetim kavramının işletmeler açısından önem kazandığı bu noktada, sürdürülebilirliğe yönelik küresel hedeflerin de çerçeveyi belirlediği görülmektedir. Bu bağlamda küresel ölçekte benimsenen 17 Sürdürülebilir Kalkınma Amacı (SKA), Birleşmiş Milletler 2030 Gündemi çerçevesinde 2015 yılında kabul edilmiş ve yoksulluğun sona erdirilmesi, eşitsizliklerin azaltılması, dünyanın korunması ve herkes için refahın sağlanması gibi geniş bir yelpazede somut amaçlar ortaya koymuştur (United Nations, 2015; Sorooshian, 2024). SKA'ların çevresel, ekonomik ve toplumsal kalkınma boyutlarının birbirini tamamladığı görülmektedir. Bu amaçlar arasında özellikle çevrenin korunması ve iklim değişikliği ile mücadeleye yönelik hedefler, günümüzde yaşanan çevresel krizler nedeniyle ayrı bir önem kazanmıştır (United Nations, 2015; Sachs, Schmidt-Traub, Kroll, Lafortune, Fuller ve Woelm, 2019). Ancak 2030'a yaklaşıırken 2024 yılı Sustainable Development Report verilerine göre, küresel ortalama SKA endeks puanı 65,7 olarak ölçülmüş; bu değer son beş yılda gerileme eğilimi göstermiştir. Yapılan değerlendirmeler, küresel ilerlemenin yetersiz kaldığını ve pek çok hedefte duraklama hatta geri gidiş yaşandığını göstermektedir (Sachs, Lafortune ve Fuller, 2024; United Nations, 2024). Bu tablo, sadece hükümetlerin politika yapıcıların değil, aynı zamanda işletmelerin de yeşil yönetim uygulamalarıyla sürdürülebilir kalkınma hedeflerine katkı sağlamalarının zorunluluğunu ortaya koymaktadır (Sachs, Lafortune ve Fuller, 2024).

Literatürde yeşil yönetim uygulamaları genellikle çevresel performans veya rekabet avantajı kapsamında incelenmiş; SKA ile olan kavramsal ilişkisi sınırlı kalmıştır. Bu çalışma, söz konusu boşluğu doldurarak yeşil yönetim uygulamalarının SKA'lara katkısını ekonomik, çevresel ve sosyal boyutlarıyla kavramsal bir bütünlük içinde ele almayı amaçlamaktadır. Enerji verimliliği ve yenilenebilir enerji yatırımları doğrudan SKA 7'ye (Temiz Enerji); döngüsel ekonomi, eko-tasarım ve tedarikçi sürdürülebilirliği SKA 12'ye (Sorumlu Üretim ve Tüketim); yeşil bina uygulamaları ve sürdürülebilir ulaşım çözümleri SKA 11'e (Sürdürülebilir Şehirler ve Topluluklar); karbon yönetimi, iklim risklerine uyum ve bilim temelli hedefler ise SKA 13'e (İklim Eylemi) doğrudan katkı sunmaktadır. Bunun yanı sıra, maliyet avantajları, sürdürülebilir iş modelleri ve kapsayıcı tedarik zincirleri üzerinden SKA 8 (İnsana Yakışır İş ve Ekonomik Büyüme) ve SKA 9 (Sanayi, Yenilikçilik ve Altyapı) gibi hedeflerin desteklendiği de görülmektedir (Bengtsson, Alfredsson, Cohen, Lorek ve Schroeder, 2018; Ferraz, Alvim ve Souza, 2023). Bu kapsamda, çalışmanın temel

amacı, yeşil yönetim uygulamalarının Sürdürülebilir Kalkınma Amaçlarına sağladığı katkıları kavramsal bir çerçevede sistematize etmek ve literatürde dağınık şekilde ele alınan bağlantıları amaçlar bazında görünür kılmaktır. Böylece hem akademik yazına katkı sağlanacak hem de işletmelerin sürdürülebilirlik amaçlarını SKA'larla uyumlu hale getirmeleri için bir yol haritası sunulacaktır.

2. Yeşil Yönetim Kavramı

2. 1. Yeşil Yönetim Kavramının Tanımı ve Kapsamı

Yeşil yönetim kavramı, kökeni 1950'lerde kurumsal sosyal sorumluluk yaklaşımına dayanan ve işletmelerin çevresel sürdürülebilirliği gözeterek faaliyetlerini planlamasını ve yürütmesini içeren bir anlayış olarak ortaya çıkmıştır. Bu yaklaşımın temel amaçları; doğal kaynakların verimli kullanılması, enerji verimliliğinin artırılması, atık ve emisyonların azaltılmasıdır (Sharma ve Henriques, 2005). Yeşil yönetim, işletme süreçlerine çevreye duyarlı yaklaşımların dahil edilmesi süreci olarak tanımlanmakta olup, çevresel etkileri en aza azaltırken ekonomik ve toplumsal yararları artırmayı hedeflemektedir. (Çetin, Pehlivanlı ve Akın, 2024). Bununla birlikte bazı araştırmacılar, yeşil yönetim kavramının özellikle 1973 Petrol Krizi sonrasında daha görünür hâle geldiğini; ekonomik büyümenin doğal kaynaklar üzerindeki olumsuz etkileri nedeniyle bu dönemde kaynakların verimli kullanılmasına duyulan ihtiyaçların kavramın gelişimini hızlandırdığını ifade etmektedir (Karabulut, 2023).

Yeşil yönetim, işletmelerin çevresel sorumluluk üstlenerek itibarlarını korudukları ve rekabet avantajı sağladıkları bir süreci ifade etmektedir. Banerjee (2001), yeşil yönetim stratejilerinin kaynakları verimli kullanarak maliyetleri düşürdüğünü belirtmektedir (Banerjee, 2001). Bu yönüyle yeşil yönetim, işletmelerin hem çevresel hem de ekonomik performanslarını iyileştirmelerine imkân tanıyan bir yaklaşım olarak değerlendirilmektedir. Yeşil yönetim, sürekli iyileştirme üzerine odaklanarak sürdürülebilirliği desteklemektedir. Sürdürülebilirlik hedeflerine ulaşmak için işletmelerin çevresel uygulamaları hayata geçirmesi ve operasyonel süreçlerini bu doğrultuda yeniden yapılandırması gerekmektedir. İklim değişikliği farkındalığı, bu konudaki sorumlulukların kime ait olduğunu ve toplum bilinci yaratmayı ön plana çıkarmaktadır (Ağralan, ve Sadioğlu, 2021). Dolayısıyla yeşil yönetim, çevresel farkındalığın artmasıyla birlikte işletmelerin toplumsal sorumluluklarını daha görünür şekilde yerine getirmelerini zorunlu kılmaktadır. Uluslararası düzeyde yaşanan değişimlerin temel nedenleri arasında artan çevresel mevzuatlar ve yasal zorunluluklar, yeşil tüketime yönelik niş pazarların oluşması, çevre örgütlerinin etkisi, işletmelerin kaynakları daha verimli kullanarak maliyetleri düşürme çabası ve çevreye duyarlı işletmelerin rekabet avantajı elde etmesi yer almaktadır (Pane Haden, Oyler ve Humphreys, 2009). Bu gelişmeler, işletmelerin yeşil yönetim uygulamalarını stratejik bir tercih olarak benimsemelerini teşvik etmektedir. Porter ve van der Linde (1995), çevresel düzenlemelerin sadece bir maliyet unsuru olarak görülmemesi gerektiğini; aksine inovasyonu destekleyerek verimliliği artırabileceğini ve uzun dönemde rekabet avantajı sağlayabileceğini ileri sürmektedir. Jabbour (2011) ise yeşil insan kaynakları yönetimi ve çevresel stratejilerin benimsenmesinin işletmelerin çevresel performansını güçlendirdiğini ve kurumsal sürdürülebilirliğin sağlanmasında önemli bir rol oynadığını ifade etmektedir.

2. 2. Yeşil Yönetimin Temel İlkeleri

Yeşil yönetim anlayışının kurumsal yapılarda etkili bir şekilde uygulanabilmesi, belirli ilke ve stratejilere dayanmasını gerektirmektedir. Bu ilkeler, işletmelerin çevresel sürdürülebilirliği temel bir yönetim yaklaşımı olarak benimsemelerini sağlamaktadır (Bansal ve Roth, 2000). Bu ilkeler; çevresel sorumluluk ve yasal uyumluluk, kaynak verimliliği ve atıkların azaltılması, yenilenebilir enerji ve temiz teknolojilerin kullanımı, sürdürülebilir tedarik zinciri yönetimi, paydaş katılımı ve şeffaflık, sürekli iyileştirme ve yenilikçilik, stratejik entegrasyon ve kurumsal kültürdür (Aragón-Correa ve Sharma, 2003).

Yeşil yönetimin temel ilkelerinden biri olan *çevresel sorumluluk ve yasal uyumluluk* işletmelerin çevresel etkilerini kabul etmeleri ve bu etkileri azaltmak için aktif sorumluluk üstlenmeleri olarak tanımlanmaktadır. Bu ilke, çevre mevzuatına uyum sağlamanın yanı sıra, gönüllü çevresel standartların benimsenmesini de içermektedir (Bansal ve Roth, 2000).

Bir diğer temel ilke, *kaynak verimliliği ve atıkların azaltılmasıdır*. Enerji, su ve hammadde gibi kaynakların etkin kullanımı hem çevresel etkiyi azaltır hem de işletmelere maliyet avantajı sağlamaktadır. Üretim süreçlerinde kaynak israfının önlenmesi, geri dönüşüm oranlarının artırılması ve atık yönetimi sistemlerinin güçlendirilmesi bu kapsamda önem taşımaktadır (Porter ve van der Linde, 1995).

Yeşil yönetimin bir diğer ilkesi *yenilenebilir enerji ve temiz teknolojilerin kullanımıdır*. Fosil yakıtlara olan bağımlılığın azaltılması, güneş, rüzgâr ve biyokütle gibi yenilenebilir enerji kaynaklarının üretim süreçlerine entegre edilmesi, sera gazı emisyonlarının düşürülmesini sağlamaktadır. Ayrıca çevre dostu teknolojilerin geliştirilmesi, çevresel etkilerin azaltılmasının yanı sıra teknolojik yenilik kapasitesini de artırmaktadır (Rennings, 2000).

Çevresel etkilerin sadece üretim süreçleriyle sınırlı olmadığı düşünüldüğünde, *sürdürülebilir tedarik zinciri yönetimi* bir başka önemli ilke olarak öne çıkmaktadır. Hammadde temininden dağıtıma kadar her aşamada çevreye duyarlı uygulamaların benimsenmesi, tedarikçilerle iş birliğini güçlendirir ve zincirin genelinde çevresel standartların yükselmesine katkıda bulunmaktadır (Sarkis, Zhu ve Lai, 2011).

Yeşil yönetimin başarısı aynı zamanda *paydaş katılımı ve şeffaflığa* da bağlıdır. İşletmeler, çevresel performanslarını çalışanlar, müşteriler, sivil toplum kuruluşları, yerel topluluklar ve yatırımcılarla açık bir şekilde paylaşmalı, çevresel raporlama ve iletişim stratejilerini güçlendirmelidir. Bu yaklaşım, kurumsal itibarı artırarak toplumsal güvenin oluşmasına katkı sağlamaktadır (Delmas ve Toffel, 2008).

Yeşil yönetim durağan bir süreç değil, *sürekli iyileştirme ve yenilikçiliğe* dayanan dinamik bir yaklaşımdır. İşletmeler çevresel performanslarını düzenli olarak ölçmeli, değerlendirmeli ve yeni teknolojilerle süreçlerini geliştirmelidir. Bu hem ekolojik hem de ekonomik performansın artmasına katkı sağlamaktadır (Aragón-Correa ve Sharma, 2003).

Son olarak, *kurumsal kültür ilkesi*, yeşil yönetimin kalıcı bir dönüşüm yaratmasında kilit rol oynamaktadır. Çevresel stratejilerin işletme vizyonu, misyonu ve kültürüyle bütünleşmesi; üst yönetimin desteği ve çalışanların bilinçlendirilmesiyle mümkün olmaktadır. Çevresel hedeflerin tüm örgütsel süreçlere yansıtılması, yeşil yönetimin kurum genelinde kökleşmesini sağlayacaktır (Bansal, 2005).

3. Sürdürülebilir Kalkınma Amaçları

3. 1. Birleşmiş Milletler Sürdürülebilir Kalkınma Amaçları (SKA)

Sanayileşme ve ekonomik büyüme, çevre ve iklimde olumsuz etkiler yaratmış, bu da “sürdürülebilirlik” kavramının önemini artırmıştır. Sürdürülebilirlik, sadece çevresel boyutlarıyla değil; ekonomik istikrarı ve toplumsal refahı da kapsayan bütüncül bir yaklaşımdır. Doğa ile toplum arasındaki ilişkileri gözeterek, gelecek nesillerin haklarını koruyup ekolojik dengeyi sürdürmeyi amaçladığı kadar; adil gelir dağılımını, istihdamın devamlılığını ve toplumsal eşitliği sağlamayı da hedeflemektedir. Bu yönüyle sürdürülebilirlik, çevresel, ekonomik ve sosyal sistemler arasındaki karşılıklı bağımlılığı temel almaktadır (Elkington ve Rowlands, 1999). Bu amaç doğrultusunda, Birleşmiş Milletler tarafından 2015 yılında belirlenen 17 ana hedef ve 169 alt hedefin 2030 yılına kadar gerçekleştirilmesi beklenmektedir. (Yılmaz ve Yücel, 2022).

BM 2030 Sürdürülebilir Kalkınma Amaçları, önemli hedefler içermektedir ve bu hedeflere ulaşmak için küresel bir çaba gerekmektedir. Bu süreçte bireyler, işletmeler, kamu kurumları ve yerel yönetimler katkıda bulunmalıdır. Ülkelerin bu amaçları destekleyici stratejiler geliştirmesi aşamaları ilerletmek açısından önemlidir. Yerel yönetimler, halka en yakın olan birimler olarak önemli bir rol oynamaktadır. Kamu kurumları ve yerel yönetimler, SKA faaliyetlerini raporlayarak ilerlemeyi izlenebilir hale getirmelidir (Haberal ve Işık, 2024). SKA’lar aşağıda belirtildiği şekilde sıralanmaktadır (United Nations, 2017; Keleş, 2023):

- SKA 1: Yoksulluğun Önlenmesi: Her yerde her türlü yoksulluğu önlemek.
- SKA 2: Açlığın Önlenmesi: Açlığı sona erdirmek için gıda güvenliğini, beslenmeyi iyileştirmek ve sürdürülebilir tarımı desteklemek.
- SKA 3: İyi Sağlık ve Refah: Her yaşta refahı teşvik etmek ve sağlıklı yaşamları güvence altına almak.
- SKA 4: Nitelikli Eğitim: Kapsayıcı ve adil eğitimi sağlamak ve herkes için yaşam boyu öğrenmeyi teşvik etmek.
- SKA 5: Toplumsal Cinsiyet Eşitliği: Kadınları ve kız çocuklarını güçlendirmek ve toplumsal cinsiyet eşitliğini sağlamak.
- SKA 6: Temiz Su ve Sanitasyon: Herkes için temiz suya ve sanitasyona erişimi sağlamak.
- SKA 7: Erişilebilir Temiz Enerji: Herkes için güvenilir, sürdürülebilir ve modern enerjiye erişimi sağlamak.
- SKA 8: İnsana Yakışır İş ve Ekonomik Büyüme: Herkes için insana yakışır iş ile kapsayıcı ve sürdürülebilir ekonomik büyümeyi desteklemek.
- SKA 9: Sanayi, İnovasyon ve Altyapı: Sürdürülebilir sanayileşmeyi teşvik etmek ve dayanıklı altyapı oluşturmak.
- SKA 10: Eşitsizliklerin Azaltılması: Ülkeler içinde ve ülkeler arasında eşitsizliğin azaltılması.
- SKA 11: Sürdürülebilir Şehirler ve Topluluklar: İnsan yerleşimlerini güvenli, kapsayıcı ve sürdürülebilir hale getirmek.
- SKA 12: Sorumlu Tüketim ve Üretim: Sürdürülebilir tüketim ve üretim modellerini sağlamak.
- SKA 13: İklim Eylemi: İklim değişikliği ve etkileriyle mücadele etmek için acil eylemde bulunmak.
- SKA 14: Su Altındaki Yaşam: Sürdürülebilir kalkınma için okyanusları ve deniz kaynaklarını korumak.
- SKA 15: Karada Yaşam: Ekosistemleri sürdürülebilir bir şekilde yönetmek, çölleşmeyle mücadele etmek ve biyolojik çeşitliliği korumak.

- SKA 16: Barış, Adalet ve Güçlü Kurumlar: Herkesin adalete erişebildiği barışçıl ve kapsayıcı toplumları teşvik etmek.
- SKA 17: Hedefler İçin Ortaklıklar: Sürdürülebilir kalkınma için ortaklıkları ve uygulama araçlarını güçlendirmek.

Yukarıda sıralanan 17 Sürdürülebilir Kalkınma Amacı, dünya genelinde insanların karşı karşıya bulunduğu ekonomik, sosyal ve çevresel sorunları ele almak üzere oluşturulmuştur. İşletmeler, bu hedeflere ulaşılmasına önemli ölçüde katkıda bulunarak ve yeni iş fırsatları yaratarak sürdürülebilirlik algıları üzerinde olumlu etkiler yaratabilecektir (Edinsel, 2023).

4. Yeşil Yönetim ve SKA İlişkisi: Çevresel, Ekonomik ve Toplumsal Boyutlar

Yeşil yönetim, çevresel sürdürülebilirliği işletme stratejilerinin temel bir parçası haline getirerek, Birleşmiş Milletler'in belirlediği SKA'lar ile doğrudan bir bağlantı kuran bir yönetim tarzıdır. SKA'lar, yoksulluğun sona erdirilmesi, dünyanın korunması ve herkesin refahının sağlanması gibi 17 önemli hedeften oluşmaktadır (United Nations, 2015). Yeşil yönetim, özellikle SKA 7 (Erişilebilir ve Temiz Enerji), SKA 9 (Sanayi, İnovasyon ve Altyapı), SKA 12 (Sorumlu Üretim ve Tüketim) ve SKA 13 (İklim Eylemi) olmak üzere doğrudan katkıda bulunmaktadır (Jum'a, 2023).

İşletmeler, yeşil yönetim uygulamaları sayesinde enerji verimliliğini artırma, karbon salınımını azaltma ve atık yönetimini daha verimli hale getirme uygulamaları sayesinde çevresel, ekonomik ve toplumsal sürdürülebilirlik sağlayabilmektedirler (Epstein, 2018). Bu uygulamalar, çevresel etkilerin azaltılmasının yanı sıra işletmelerin yenilik yapma yeteneklerinin artmasını ve rekabet avantajı elde etmesini de teşvik etmektedir. Çünkü yeşil teknolojiler ve yenilikler, kaynak tüketimini azaltarak döngüsel ekonomi (üretim ve tüketim süreçlerinde kaynakların mümkün olduğunca uzun süre kullanıldığı, atığın en aza indirildiği ve yeniden kullanımın, onarımın, geri dönüşümün ve yenilenmenin esas alındığı bir ekonomik model) yaklaşımlarını yaygınlaştırmaktadır (Geissdoerfer, Savaget, Bocken ve Hultink, 2017).

Yeşil yönetim uygulamaları sosyal sürdürülebilirliği de güçlendirmektedir. Çevre dostu politikalar benimseyen işletmeler, çalışanların çevresel farkındalıklarını artırarak toplumsal çevre bilincini yükseltmektedir. Bu durum, SKA 4 (Nitelikli Eğitim) ve SKA 8 (İnsana Yakışır İş ve Ekonomik Büyüme) hedefleri üzerinde de olumlu etkiler yaratmaktadır (Dangelico ve Pujari, 2010). Bununla birlikte yeşil yönetim uygulamaları, sadece çevresel sürdürülebilirliği desteklemekle kalmayıp, işletmelerin ekonomik sürdürülebilirliğine de doğrudan katkı sağlamaktadır. Kaynak verimliliği, enerji tasarrufu ve atıkların yeniden kullanımı gibi uygulamalar işletme maliyetlerini azaltarak uzun vadeli ekonomik istikrarı güçlendirmektedir. Bu yönüyle yeşil yönetim, sürdürülebilir ekonomik büyüme, yenilikçilik ve sanayileşme süreçlerini destekleyen SKA 8 (İnsana Yakışır İş ve Ekonomik Büyüme) ile SKA 9 (Sanayi, Yenilikçilik ve Altyapı) hedefleriyle doğrudan ilişkilidir. Böylece yeşil yönetim, çevresel sorumluluk kadar ekonomik dayanıklılığı da kapsayan bütüncül bir sürdürülebilirlik yaklaşımını güçlendirmektedir (Geissdoerfer vd., 2017). Bu kapsamda, yeşil yönetim uygulamaları sadece çevresel sürdürülebilirliği değil, aynı zamanda ekonomik büyüme, yenilikçilik, istihdam ve toplumsal refah gibi alanlarda da önemli katkılar sağlamaktadır ve bu katkılar, Birleşmiş Milletler tarafından belirlenen farklı SKA hedefleriyle doğrudan bağlantılıdır ve bu ilişkilere Tablo 1'de yer verilmiştir.

Tablo 1. Yeşil Yönetim Uygulamaları ve Sürdürülebilir Kalkınma Amaçları İlişkisi

Yeşil Yönetim Uygulamaları	SKA Hedefi	Katkı
Düşük gelirli kesimlerin iş gücüne katılımının sağlanması	SKA 1 (Yoksulluğa Son)	Sürdürülebilir üretim ve istihdam modelleri oluşturarak ekonomik kapsayıcılığı desteklenmesi
Karbon salınımının, hava ve su kirliliğinin azaltılması, Atık yönetimi	SKA 3 (Sağlık ve Kaliteli Yaşam)	İnsan sağlığını doğrudan etkileyen çevresel faktörlerin kontrol altına alınması
Eğitim ve farkındalık	SKA 4 (Nitelikli Eğitim)	Toplumsal olarak çevre bilincinin oluşturulması, geliştirilmesi ve sürdürülmesi
Kadınların karar alma mekanizmalarına katılımının sağlanması	SKA 5 (Toplumsal Cinsiyet Eşitliği)	Toplumsal cinsiyet eşitliğinin güçlenmesi
Su kaynaklarının verimli kullanımı ve Sanitasyon bilincinin artırılması	SKA 6 (Temiz Su ve Sanitasyon)	Çevresel su kaynaklarının korunması ve sanitasyon ve sağlık bilincinin artması
Enerji verimliliği için yenilenebilir enerji kullanımı	SKA 7 (Erişilebilir Temiz Enerji)	Karbon salınımında azaltma ve enerji tasarrufu için çevresel sürdürülebilirliğe katkı sağlanması
Yeni istihdam ve çalışan farkındalığı sağlanması	SKA 8 (İnsana Yakışır İş ve Ekonomik Büyüme)	Yeni istihdam alanlarının oluşumu ile sosyal ve ekonomik sürdürülebilirliğin sağlanması
Yeşil inovatif girişimler ve çevre dostu teknolojilerinin entegrasyonu	SKA 9 (Sanayi, İnovasyon ve Altyapı)	Teknolojinin sürece dâhil edilmesiyle ekonomik büyümenin desteklenmesi
Kaynakların adil dağıtımını ve sosyal kapsayıcılığı temel alan bir anlayış benimsenmesi	SKA 10 (Eşitsizliklerin Azaltılması)	Sosyal eşitliği güçlendirir ve kaynakların adil kullanımının sağlanması
Yeşil binalar, enerji verimli ulaşım sistemleri ve atık geri dönüşümün sağlanması	SKA 11 (Sürdürülebilir Şehirler ve Topluluklar)	Şehirlerin daha yaşanabilir, kapsayıcı ve çevre dostu hale getirilmesi
Geri dönüşüm uygulamalarının yaygınlaşması	SKA 12 (Sorumlu Tüketim ve Üretim)	Atık miktarının düşürülmesi ve verimli kullanımın sağlanması
Kurumsal sosyal sorumluluğun sağlanması	SKA 13 (İklim Eylemi)	İklim değişimi ile mücadelede aktif katılımın sağlanması
Doğal kaynakların bilinçli kullanımı ve ekosistem hizmetlerinin desteklenmesi:	SKA 15 (Karasal Yaşam)	Doğal ekosistemlerin korunması ve biyolojik çeşitliliğin sürdürülmesi
Şeffaflık, etik yönetim ve hesap verebilirlik ilkelerini benimsenmesi	SKA 16 (Barış, Adalet ve Güçlü Kurumlar)	Etik değerler ve güçlü kurumsal yapıların gelişiminin desteklenmesi

(Liu, Gao, Cao, Mushtaq, Chen ve Wan, 2022; Saha, Hasan, İslam ve Priom, 2024)

4. 1. Çevresel Katkılar

1992 yılında Rio'da Birleşmiş Milletler tarafından düzenlenen bir konferansta, kalkınmanın çevreyi sömürmesi ele alınarak sorunun üretim ve tüketim kalıplarından kaynaklandığı belirtilmiştir. Bu konferansla birlikte çevresel sürdürülebilirlik kavramı uluslararası politika gündeminde daha görünür hale gelmiş; doğal kaynakların korunması, yenilenebilir enerji kullanımı ve ekolojik dengiyi gözetken kalkınma modellerinin gerekliliği vurgulanmıştır (Önder ve Özçelik, 2023).

Günümüzde çevresel sürdürülebilirlik, ekonomik ve sosyal gelişim arasında sağlanması gereken denge daha karmaşık bir hal almıştır. Rio Konferansı'nda ifade edilen üretim ve tüketim alışkanlıklarının değiştirilmesi ihtiyacı, sadece çevre politikalarını değil, aynı zamanda dünya ekonomik yapısını da yeniden gözden geçirmeyi zorunlu kılmıştır. Bu

nedenle, çevre dostu kalkınma hedeflerine ulaşmak için yoksullukla mücadele ve doğal kaynakların verimli yönetimi gibi süreçlerin bir arada ele alınması gerekmektedir (Vergragt, Akenji ve Dewick, 2014). Dünyada yoksulluk artarken, çevre sorunları da artmaktadır. Yoksulluk, çevre sorunlarının hem nedeni hem de sonucudur. Araştırmalar, sürdürülebilir kalkınmanın yoksulluğu azaltmadan gerçekleşmeyeceğini göstermektedir (Eşkinat, 2016; Arpacıoğlu Özdemir ve Oğuz, 2018). Gelişmiş ülkelerde yüksek tüketim istekleri varken, az gelişmiş ülkeler çevresel sorunlardan daha çok etkilenmektedir. Çevre, tüm canlıların yaşamını sürdürebilmesi için gerekli ihtiyaçları karşılayan büyük bir ekosistemdir; bu nedenle mevcut kaynakların etkin ve dengeli şekilde kullanılması gerekmektedir. Ancak çevresel kaynakların sınırlı olduğu gerçeği göz önünde bulundurulduğunda, sürdürülebilir kalkınma süreci çevrenin korunması açısından çeşitli zorluklar ortaya çıkarmaktadır. İnsanlar sürekli bir üretkenlik yarışında, bu da kaynakların sınırlı olduğu dünyada sürdürülebilirliği imkânsız kılmaktadır. Kalkınma sadece parasal birikim değil, çevresel kaynakların sermayeye dönüştürülmesidir. Bugün bu süreç, hızla devam etmektedir (Kuşat, 2013).

Yeşil yönetim anlayışı, çevre korumasını sadece kaynakların korunması ile kısıtlamayıp, işletme süreçlerinin her aşamasında doğaya duyarlı karar verme alışkanlığını yaymayı amaçlayarak, atık miktarını azaltmak, enerji verimliliğini artırmak, karbon salınımını azaltmak ve yenilenebilir enerji kaynaklarını kullanmak gibi uygulamalar, SKA 7 (Erişilebilir ve Temiz Enerji) ve SKA 13 (İklim Eylemi) hedeflerine doğrudan katkıda bulunmaktadır. Ayrıca, su ve toprak kaynaklarının sürdürülebilir bir şekilde yönetimi, SKA 6 (Temiz Su ve Sanitasyon) ve SKA 15 (Karasal Yaşam) ile bağlantılıdır. Döngüsel üretim yöntemleri ile geri dönüşüm süreçlerinin benimsenmesi, SKA 12 (Sorumlu Üretim ve Tüketim) doğrultusunda önem taşımaktadır. Bu nedenle, yeşil yönetim, çevresel sürdürülebilirliğe katkıda bulunmanın ötesinde, doğal kaynakların korunmasını ekonomik sistemin merkezine koyarak sürdürülebilir kalkınma hedeflerinin çevresel boyutuna bütünsel bir katkı sağlamaktadır (Ferraz ve Pyka, 2023; Raman, Ray, Das ve Nedungadi, 2025).

4. 2. Sosyal Katkılar

Çevre dostu yönetim stratejileri, işletmelerde insan odaklı bir sürdürülebilirlik anlayışı yaratmaktadır. Bu yöntem, çalışanların sağlığını korumayı, iş güvenliğini artırmayı ve çevresel tehlikeleri azaltarak çalışma yaşamının kalitesini yükseltmeyi hedeflemektedir (Hart ve Milstein, 1999). Ayrıca yeşil uygulamalar, kadınların ve gençlerin istihdamını mümkün kılan sürdürülebilir iş modellerini destekleyerek toplumsal cinsiyet eşitliği ve ekonomik katılım hedeflerine de katkı sunmaktadır (Conceição, 2020).

Çevre dostu yönetim uygulamaları, sosyal sürdürülebilirliğin güçlendirilmesine birçok şekilde katkıda bulunmaktadır. İlk olarak, çalışanların sağlık ve güvenliğini önceliklendiren uygulamalar, SKA 3 (İyi Sağlık ve Refah) ile doğrudan bağlantılıdır ve bu hedef sağlıklı bireyler ve kaliteli yaşamı amaçlamaktadır. Ayrıca, kadınlar ve gençler için istihdam olanakları oluşturulması, SKA 5'in (Toplumsal Cinsiyet), yani toplumsal cinsiyet eşitliği amacını desteklemektedir (Lozano, Carpenter ve Huisinsh, 2015). Bunun yanı sıra, etik değerlere dayanan kurumsal politikaların benimsenmesi, toplumsal adalet ile eşitliğin güçlenmesine yardımcı olmakta; bu da SKA 16 (Barış, Adalet ve Güçlü Kurumlar) ile, barış, adalet ve güçlü kurumlar hedefi ile örtüşmektedir. Yeşil yatırımlar ise yerel kalkınma ve toplum dayanıklılığını destekleyerek, SKA 8 (İnsana Yakışır İş ve Ekonomik Büyüme) ve SKA 10 (Eşitsizliklerin Azaltılması) ile yakından ilişkilidir. Bu çerçevede, çevre dostu yönetim, sürdürülebilir kalkınmanın sosyal boyutunda eşitlik ve kapsayıcılık ilkelerinin kurumsal alanda yerleşmesine olanak tanıyan kapsamlı bir yaklaşım sunmaktadır (United Nations, 2015; Fallah Shayan, Mohabbati-Kalejahi, Alavi ve Zahed, 2022). Ayrıca yeşil yönetim, kurumsal sosyal sorumluluk politikalarıyla birleşerek toplumsal farkındalığı ve çevre bilincini artırırken, işletmelerin çevreye duyarlı eylemleri, toplumda çevre bilincini teşvik eder ve bireylerin sürdürülebilir yaşam tarzlarına yönelmesine yardım etmektedir

(Carroll ve Shabana, 2010). Ek olarak, yeşil eğitim programları ve farkındalık faaliyetleri, çeşitli topluluklarda çevreye dair bilincin artmasına yardımcı olmaktadır. Bu durum, SKA 4 (Nitelikli Eğitim) çerçevesinde sürdürülebilirlik kültürünün gelişimine katkı sağlamaktadır (UNESCO, 2017). Bunun yanı sıra, yeşil yönetim politikaları da sosyal adaletin desteklenmesine yardımcı olmaktadır. Bu durum, adaletin ve eşitliğin sağlanmasına yönelik SKA 16 (Barış, Adalet ve Güçlü Kurumlar) hedefiyle ilişkilidir. İşletmelerin etik ilkeler ile sosyal sorumluluk standartlarına uyum göstermesi, gelir dağılımındaki dengesizliklerin azaltılmasına ve yerel toplulukların ekonomik yönden desteklenmesine katkıda bulunmaktadır. Bu durum, SKA 1 (Yoksulluğun Önlenmesi) ve SKA 10 (Eşitsizliklerin Azaltılması) hedefleriyle doğrudan ilişkilidir. Yeşil yatırımların yerel kalkınma üzerindeki etkisine bakıldığında ise toplulukların sosyal direncinin artmasına ve uzun vadede kapsayıcı ekonomik büyümeyi teşvik eden SKA 8 (İnsana Yakışır İş ve Ekonomik Büyüme) hedefinin desteklenmesine katkı sağladığı görülmektedir. Ayrıca, sürdürülebilir kentsel gelişim ve yaşam kalitesinin artırılmasına yönelik uygulamalar da SKA 11 (Sürdürülebilir Şehirler ve Topluluklar) amacına hizmet etmektedir (Gladwin, Kennelly ve Krause, 1995).

4. 3. Ekonomik Katkılar

Sanayi devrimi ve sonrasında gerçekleşen teknolojik gelişmeler, enerji tüketimini fosil yakıtlarla karşılayarak çevreye büyük zararlar vermiştir. 1970’lerdeki petrol krizi, çevreye saygılı bir ekonomik büyüme modelinin gerekliliğini ortaya koymuş; bu ihtiyaçla, sürdürülebilir kalkınma yaklaşımı geliştirilmiştir. 2000’li yıllarda ise yeşil ekonomik büyüme anlayışı benimsenmiştir. Yeşil ekonomik büyüme de kaynakların sınırlı olduğunu ve çevresel tehditlerin ekonomilere zarar verebileceğini kabul eden bir modeldir. Paul Ekins bu modeli çevreyi dikkate alan sürdürülebilir ekonomik kalkınma olarak tanımlamıştır (Ekins, 2002). OECD de yeşil ekonomik büyümeyi, doğal varlıkları koruyarak ekonomik büyümeyi ve gelişmeyi sağlamak olarak tanımlamaktadır (Tóth, 2014).

Yeşil ekonomik büyüme, 2008-2009 krizinden sonra ülkelerin yaşadığı ekonomik, çevresel ve siyasi sorunları aşmak için önemli bir politika aracı olarak ortaya çıkmıştır. Bu düşünce, “Yeşil Yeni Düzen” olarak adlandırılan yeni bir ekonomi anlayışı çerçevesinde geliştirilmiştir. Yeşil ekonomik büyüme, düşük karbon vergisi ve sürdürülebilir iş fırsatları yaratma gibi politikalarla uygulanmaya başlanmıştır (Yalçın, 2016). Bu model, sera gazı emisyonlarını azaltmayı, doğal kaynakları korumayı ve ekonomik eşitsizliği azaltmayı hedeflemektedir. UNEP’in 2009 raporuna göre, bu yaklaşım dünya ekonomisini canlandırmak, sürdürülebilir büyümeyi sağlamak ve karbon bağımlılığını azaltmak için üç amaç belirlemiştir (Demirtaş, 2017).

Sürdürülebilirlik kavramı, yeşil kavramıyla birlikte anılmakta ve ikisi bir bütün oluşturmaktadır. Sürdürülebilir kalkınma hem çevre hem de kalkınma unsurlarını içerir. Bu iki kavram birbirini desteklerken aynı zamanda sürekli bir çatışma halindedir. Kalkınma için kaynak tüketimi gereklidir, bu da çevrenin tükenmesine yol açmaktadır. Çevre, kendisini yenileyemediğinde bu durum insanoğluna çeşitli şekillerde geri dönmektedir. Aşırı tüketim, çevrenin yenilenmesini engeller ve atıklar çevreye zarar vermekte; bu durum negatif dışsallık olarak adlandırılmaktadır. Yeşil ekonomik büyüme, yeni bir ekolojik düşünce hareketidir ve sürdürülebilir kalkınma amacını gütmektedir. Her ülkenin kamu politikalarında yer alması gerekmektedir. Bu yaklaşım, doğal kaynakların optimal kullanılmasını teşvik ederken çevresel sorunları uzun vadeli ekonomik büyüme ile dengelemeyi amaçlamaktadır (Yılmaz, 2018). Bu kapsamda yeşil ekonomik büyüme, ekonomik büyüme ile çevresel sürdürülebilirlik arasında bağlantı kurmaktadır. Ana hedefi, yatırım artışı ve ekonomik büyüme ile birlikte çevre kalitesini ve sosyal kapsayıcılığı artırmaktır. Bu yaklaşım, çevresel sorunların ve ekonomik büyüme arasındaki olumsuz etkileşimleri düzeltmeyi hedeflemektedir. Ayrıca, doğal kaynakların azalması ve ekosistem bozulmalarının etkileri, büyüme hesaplamalarına dahil edilmelidir. Yeşil ekonomik büyüme,

sürdürülebilir kalkınma amacına ulaşmak için kaynakları en iyi şekilde kullanmayı ve gerekli düzenlemeleri yapmayı önemsemektedir (Özçağ ve Hotunluoğlu, 2015).

Yeşil yönetimin ekonomik faydaları SKA ile sıkı bir bağ içindedir. Enerji tasarrufu, temiz enerjiye geçiş ve karbon salınımının azaltılması, SKA 7 (Erişilebilir ve Temiz Enerji) ve SKA 13 (İklim Eylemi) kapsamında işletmelerde maliyetleri düşürürken riskleri de azaltmaktadır. Aynı zamanda, yenilenebilir enerji yatırımları ve verimlilik projeleri, SKA 9 (Sanayi, Yenilikçilik ve Altyapı) hedeflerine ulaşılmasına yardımcı olmaktadır. Kaynakların etkin kullanımı, atıkların azaltılması ve döngüsel üretim stratejileri, SKA 12 (Sorumlu Üretim ve Tüketim) ile uyumlu bir şekilde, girdi maliyetlerini azaltarak tedarik zincirinin verimliliğini artırmaktadır (Ekins, 2002). Yeşil istihdam ve yerel tedarik zincirleri ile KOBİ'lerin çevresel dönüşümüne katkı sağlanarak, SKA 8 (İnsana Yakışır İş ve Ekonomik Büyüme) desteklenmektedir. Su ve hammaddeye bağımlılığın azaltılması, iklim değişikliği ve kaynak kıtlığına bağlı arz şoklarına karşı ekonomik dayanıklılığı artırmaktadır. Bu bağlamda, yeşil yönetim işletme performansını yükseltmenin yanı sıra, ekonomik büyüme ile çevresel sürdürülebilirliği aynı üretim sürecinde birleştiren bir değer yaratma yaklaşımı olarak SKA hedeflerini işletmelere taşımaktadır (UNEP, 2009).

Yabancı literatürde yeşil ekonomik büyümenin çevresel ve yeşil teknolojilerle sağlanacağı belirtilmektedir. Gelişmiş ülkelerin bu teknolojilere sahip olduğu ve bunların gelişmekte olan ülkelere transfer edilmesi gerektiği de vurgulanmaktadır. Popp (2012), yeşil büyümeyi teşvik etmek için beş öneri sunmaktadır. *Birinci öneri*, yüksek gelirli ülkelerin Ar-Ge faaliyetlerinin teknoloji transferini kolaylaştırmasıdır. *İkinci olarak*, mevcut teknolojilerin yerel pazar koşullarına uyum sağlaması için uyarlanabilir Ar-Ge önemlidir. *Üçüncü olarak*, teknoloji transferinin bilgi yayılımını artırarak yeşil büyümeyi teşvik etmesi daha kolay olacaktır. *Dördüncü öneri*, finansal kısıtlamalar ve kullanım kolaylığının gelişmekte olan ülkelerde yeşil teknolojilerin yayılması üzerinde önemli rol oynamasıdır. *Beşinci olarak*, piyasa güçlerinin kirliliği önlemeyi tam anlamıyla ödüllendirmemesi nedeniyle, yeşil teknolojilere yönelik pazarlar yaratmak için politika teşvikleri gerekmektedir.

5. Yeşil Yönetim ve SKA Kapsamında Türkiye'nin Başarı ve Zorluk Alanları

Türkiye'nin Sürdürülebilir Kalkınma Amaçları'na (SKA) yönelik performansı hem önemli ilerlemelerin hem de çeşitli yapısal zorlukların bir arada bulunduğu karmaşık bir görünüm sergilemektedir. 12. Kalkınma Planı (2024–2028), ülkenin yeşil ve dijital dönüşüme öncelik verdiğini açık şekilde ortaya koyarken, 2053 net sıfır emisyon hedefi ve Ulusal Katkı Beyanı kapsamındaki taahhütler, başta temiz enerji ve enerji verimliliği olmak üzere çevresel yatırımların hızlandırılmasını zorunlu kılmaktadır. Bununla birlikte, 2024 yılında yaşanan yüksek enflasyonun (TÜFE %44,4) hane halkları üzerindeki baskıyı artırması ve 2023 depremlerinin yarattığı yeniden inşa ihtiyacı, yoksulluk ve kırılganlık risklerini yükseltmiş; dayanıklı altyapı ve kapsayıcı büyüme politikalarının önemini bir kez daha ortaya koymuştur.

Eğitim ve sağlık alanlarında kaydedilen ilerlemeler ile yerel düzeyde SKA farkındalığının artırılmasına yönelik belediyeler ve kalkınma ajanslarıyla yürütülen iş birlikleri, Türkiye'nin güçlü yönleri arasında değerlendirilmektedir. Ayrıca özel sektörün, Birleşmiş Milletler Küresel İlkeler Sözleşmesi yerel ağı üzerinden SKA uyumunu geliştirmeye yönelik çabaları da olumlu bir unsur olarak öne çıkmaktadır. Bu çerçevede Türkiye açısından öncelikli politika alanları; yenilenebilir enerji ve enerji verimliliğinin artırılması SKA 7 (Erişilebilir Temiz Enerji) ve SKA 13 (İklim Eylemi), sanayide temiz teknoloji kullanımının yaygınlaştırılması SKA 9 (Sanayi, İnovasyon ve Altyapı), kapsayıcı istihdamın güçlendirilmesi ve KOBİ'lerde yeşil dönüşümünün desteklenmesi SKA 8 (İnsana Yakışır İş ve Ekonomik Büyüme), atık yönetimi ve kaynak verimliliğinin artırılması SKA 12 (Sorumlu Tüketim ve Üretim) ile iklim ve deprem risklerine dayanıklı kentleşme stratejilerinin SKA

11 (Sürdürülebilir Şehirler ve Topluluklar) geliştirilmesidir. Genel olarak değerlendirildiğinde, SKA 7–8–9–11–12–13 hedefleri doğrultusunda yeşil yönetim uygulamalarının eşzamanlı şekilde güçlendirilmesi, Türkiye'nin ekonomik dayanıklılığını ve rekabetçiliğini artıran önemli bir kaldıraç niteliği taşımaktadır (United Nations Türkiye, 2024).

Türkiye'nin SKA performansına ilişkin ulusal politika belgeleri ve kalkınma planları incelendiğinde, yapısal güçlü ve zayıf yönlerin daha net ortaya çıktığı görülmektedir. Yereli ve Ünal (2022), Türkiye'nin sürdürülebilir kalkınma doğrultusunda ulusal kalkınma planları ve stratejik bir yol haritası geliştirdiğini; 11. Kalkınma Planı'nda SKA'lara yönelik çeşitli tedbirlerin belirlendiğini ifade etmektedir. Bununla birlikte araştırmacılar, kurumların stratejik planlarının sürdürülebilirlik hedefleriyle tam uyumlu hazırlanmadığını ve uygulamada yeterli yönlendirme yapılmadığını da tespit etmişlerdir. Bu sonuç, politika düzeyinde önemli adımlar atılmış olsa da kurumsal kapasite ve yönetim süreçlerinin güçlendirilmesine ihtiyaç duyulduğunu göstermektedir. Benzer şekilde, uluslararası ilerleme raporları da Türkiye'nin uzun vadeli SKA hedeflerine uyumunda çeşitli güçlüklerle karşılaştığını ortaya koymaktadır. Turan, Yavuz ve Yiğit (2025), 2023 SKA Raporu'na atıfla, sadece Türkiye'nin değil birçok ülkenin 2030 hedeflerinden geri kaldığını, Türkiye'nin de hedeflere tam olarak yaklaşmadığını belirtmektedir. Çalışma, Türkiye'nin 11. ve 12. Kalkınma Planları'nın SKA'larla kısmen uyumlu olduğunu, ancak bu hedeflerle tam uyumun henüz gerçekleşmediğini ortaya koymaktadır. Bu bağlamda disiplinlerarası iş birliklerinin artırılması, finansman ve kaynak mobilizasyonunun güçlendirilmesi, yerel düzeye odaklanan politika tasarımlarının yaygınlaştırılması, etkili izleme–değerlendirme mekanizmalarının kurulması ve çevresel sürdürülebilirliğe verilen önemin artırılması temel öncelikler arasında yer almaktadır.

6. Sonuç ve Öneriler

6. 1. Sonuç

Dünya, çevre ve toplum için faydalı sürdürülebilir uygulamalara giderek daha fazla odaklanan bir düzene doğru istikrarlı bir şekilde ilerlemektedir. Sürdürülebilir kalkınma, gelecek nesillere zarar vermeden mevcut ihtiyaçları karşılamayı hedeflemektedir ve politika yapıcılarının, faydalı çevre politikaları oluşturmak için işletmelerle birlikte çalışması gerekmektedir. Sürdürülebilir kalkınma, sadece çevresel ve ekonomik sorunların ötesine geçerek insanların hayatta kalmasını ve refahını etkilediği için bugün her zamankinden daha önemli bir konumda bulunmaktadır (Gedik, 2020).

Ekonomik etkiler göz önünde bulundurulduğunda, çevresel sorunların artması ve küreselleşmenin işletmeler üzerindeki baskısının yoğunlaşması, birçok kuruluşu sürdürülebilirliği destekleyen yeni uygulamalar benimsemeye yöneltmiştir. Bu doğrultuda işletmeler hem maliyetleri azaltmak hem de uzun vadeli rekabet güçlerini korumak amacıyla çevreye duyarlı üretim süreçleri, enerji verimliliği çözümleri ve kaynak tasarrufu sağlayan yönetim yaklaşımlarına daha fazla önem vermeye başlamıştır. Son on yılda da yeşil yönetim uygulamaları küresel olarak daha rekabetçi olmayı hedefleyen kuruluşlar için bir strateji haline gelmiştir. Yeşil yönetim uygulamaları, ekonomik verimliliği ve kurumsal üretkenliği artırmanın yanı sıra çevresel hasarı da azaltmaya yardımcı olmaktadır (Yurdakul, 2023). Düzenlemelere uygun olarak ürün ve operasyonların çevresel değerini artırmanın pratik bir yolu olarak hizmet edildiğinde küresel çevre sorunlarına ilişkin artan farkındalık nedeniyle yeşil yönetim uygulamaları uygulayıcıların, akademisyenlerin, STK'ların ve işletmelerin ilgisini çekmeye devam etmektedir. Yeşil yönetim uygulamaları, ürün tasarımından üretime ve geri kazanıma kadar tedarik zinciri boyunca çeşitli yeşil faaliyetleri kapsayarak kaynakları azaltmayı, yeniden kullanmayı ve geri dönüştürmeyi amaçlamaktadır. Araştırmalar, işletme içi çevre yönetimi ve eko-tasarım gibi farklı yeşil yönetim uygulamalarının çerçevesini çizerek işletmelerin sürdürülebilirliğe odaklanarak, eko-

tasarım, yeşil tedarik, geri dönüşüm ve yeniden üretim gibi stratejiler izleyebilmelerini kolaylaştırmıştır (Algın, 2015; Başköy, 2024). Bu çalışma ile de uygulayıcıların nelere dikkat etmeleri gerektiği ve ne gibi katkılar sağlayabilecekleri açıklanarak bir yol haritası oluşturulmaya çalışılmıştır.

Toplumsal katkılar açısından bakıldığında çalışmanın sonuçları, yeşil yönetim uygulamalarının sürdürülebilir kalkınma hedefleriyle uyum sağladığını ortaya koymuştur. Özellikle SKA 7 (Erişilebilir ve Temiz Enerji), SKA 8 (İnsana Yakışır İş ve Ekonomik Büyüme), SKA 9 (Sanayi, Yenilikçilik ve Altyapı), SKA 12 (Sorumlu Üretim ve Tüketim) ve SKA 13 (İklim Eylemi) hedefleriyle güçlü bir bağlantı söz konusudur (Redford vd., 2022). Çalışma, yeşil yönetimin sadece bir çevresel politika olmadığını, aynı zamanda ekonomik büyümeyi, sosyal eşitliği ve kurumsal sorumluluğu destekleyen kapsamlı bir yönetim anlayışı sağladığını göstermektedir. Türkiye'nin yeşil yönetim ve SKA bağlamındaki güçlü ve zayıf yönleri ele alındığında işletmelerin yeşil yönetime geçişi, kaynakların daha verimli kullanılmasına ve karbon salınımının azalmasına yol açmaktadır. Ek olarak, çevreye duyarlı üretim yöntemleri, işletmelere uzun vadede maliyetleri azaltarak rekabet avantajı sunmaktadır. Sosyal boyuttan bakıldığında, yeşil yönetim uygulamaları, çalışan sağlığı, toplumsal cinsiyet eşitliği, yerel kalkınma ve sosyal sorumluluk konularında olumlu etkiler yaratmaktadır (OECD, 2020).

Sonuç olarak, yeşil yönetim uygulamaları sürdürülebilir kalkınma hedeflerinin gerçekleştirilmesinde hem mikro düzeyde (işletmeler ve yerel yönetimler) hem de makro düzeyde (ulusal ekonomi ve politikalar) önemli bir rol oynamaktadır. Bu nedenle, sürdürülebilir kalkınma için bütüncül bir yaklaşımın benimsenmesi, çevresel ve ekonomik dengenin korunması açısından gereklidir. Bu çalışma da yeşil yönetimin sadece çevresel bir yaklaşım değil, aynı zamanda ekonomik verimlilik, sosyal sorumluluk ve kurumsal yönetim ile bütünleşen çok boyutlu bir yönetim anlayışı olduğunu ortaya koyması bakımından önemlidir. Ayrıca çalışma, politika yapıcılar, işletmeler ve akademisyenler için yol gösterici niteliktedir.

6.2. Öneriler

Elde edilen sonuçlar ışığında, yeşil yönetim politikalarının kamu, özel sektör ve sivil toplum tarafından ortaklaşa benimsenmesi önemi büyüktür. Bu bağlamda:

- Kamu kuruluşları, yeşil yatırımlar ve yenilikçi teknolojilere yönelik teşvikleri artırmalı ve yeşil dönüşüm sürecinde küçük ve orta ölçekli işletmelere finansal destek sunmalıdır.
- İşletmeler, üretim süreçlerinde enerji verimliliğini artırmayı, karbon emisyonlarını azaltmayı ve döngüsel ekonomi uygulamalarını hayata geçirmeyi önceliklendirmelidir.
- Üniversiteler ve araştırma kurumları, yeşil yönetim alanında uygulamalı araştırmalar ve eğitim programları geliştirerek farkındalığı artırmalıdır.
- Tüketicilerin ise çevre dostu ürün ve hizmetlere yönelmesi, sürdürülebilir bir talep oluşturmalarına yardımcı olacaktır.
- Gelecek araştırmalarda, yeşil yönetim uygulamalarının farklı sektörlerde nasıl bir etki yarattığı ve işletmelerin bu uygulamaları benimserken karşılaştıkları güçlüklerin hem nicel hem de nitel yöntemlerle incelenmesi yararlı olacaktır.
- KOBİ-büyük işletme karşılaştırmaları, bölgesel analizler, tüketici davranışları ve eğitim programlarının etkililiği gibi alanlarda yeni çalışmaların yapılması uygun olacaktır.

Kaynakça

- Ağralan, E., & Sadioğlu, U. (2021). İklim değişikliği farkındalığı ve toplum bilinci: İstanbul örneği. *Anadolu Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 21(2), 627-654.
- Algın, A. (2015). *Çevreye duyarlı işletmecilik uygulamalarının rekabet üstünlüğüne etkileri: Antalya organize sanayi bölgesi firmaları üzerine bir araştırma*. Yüksek Lisans Tezi, Akdeniz Üniversitesi.

- Aragón-Correa, J. A., & Sharma, S. (2003). A contingent resource-based view of proactive corporate environmental strategy. *Academy of management review*, 28(1), 71-88.
- Arpacioğlu Özdemir, Ö., & Oğuz, İ. H. (2018). Sürdürülebilir kalkınma perspektifinden yoksulluk olgusu. *Journal of International Social Research*, 11(55).
- Banerjee, S. B. (2001). Managerial perceptions of corporate environmentalism: Interpretations from industry and strategic implications for organizations. *Journal of management studies*, 38(4), 489-513.
- Bansal, P. (2005). Evolving sustainably: A longitudinal study of corporate sustainable development. *Strategic management journal*, 26(3), 197-218.
- Bansal, P., & Roth, K. (2000). Why companies go green: A model of ecological responsiveness. *Academy of management journal*, 43(4), 717-736.
- Başköy, T. (2024). *Yeşil tedarik zinciri yönetimi ve çevresel performans arasındaki ilişkide yeşil inovasyonun aracılık etkisi*. Yüksek Lisans Tezi, Ordu Üniversitesi.
- Bengtsson, M., Alfredsson, E., Cohen, M., Lorek, S., & Schroeder, P. (2018). Transforming systems of consumption and production for achieving the sustainable development goals: Moving beyond efficiency. *Sustainability Science*, 13(6), 1533-1547. <https://doi.org/10.1007/s11625-018-0582-1>
- Carroll, A. B., & Shabana, K. M. (2010). The business case for corporate social responsibility: A review of concepts, research and practice. *International journal of management reviews*, 12(1), 85-105.
- Conceição, P. (2020). Human development report 2020-the next frontier: Human development and the anthropocene. *United Nations Development Programme: Human Development Report*.
- Çetin, S., Pehlivanlı, E. A., & Akın, A. (2024). Yeşil Yönetim Kavramının Web of Science Veri Tabanına Dayalı Bibliyometrik Analizi. *İşletme*, 5(2), 233-263.
- Dangelico, R. M., & Pujari, D. (2010). Mainstreaming green product innovation: Why and how companies integrate environmental sustainability. *Journal of business ethics*, 95(3), 471-486.
- Delmas, M. A., & Toffel, M. W. (2008). Organizational responses to environmental demands: Opening the black box. *Strategic management journal*, 29(10), 1027-1055.
- Demirtaş, I. (2017). Ekolojik ve ekonomik krizlere alternatif çözüm olarak yeşil ekonomi politikaları. *Alternatif Politika*, 9(Special), 107-132.
- Edinsel, S. (2023). Birleşmiş Milletler sürdürülebilir kalkınma amaçları ışığında Türkiye Cumhuriyeti kadının güçlenmesi eylem planı 2018-2023. *Balıkesir Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 26(49-1), 191-208.
- Ekins, P. (2002). *Economic growth and environmental sustainability: the prospects for green growth*. Routledge.
- Elkington, J., & Rowlands, I. H. (1999). Cannibals with forks: The triple bottom line of 21st century business. *Alternatives Journal*, 25(4), 42-43.
- Epstein, M. J. (2018). *Making sustainability work: Best practices in managing and measuring corporate social, environmental and economic impacts*. Routledge.
- Eşkinat, R. (2016). Binyıl kalkınma hedeflerinden sürdürülebilir kalkınma hedeflerine. *Anadolu Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dergisi*, 2(3), 267-282.
- Fallah Shayan, N., Mohabbati-Kalejahi, N., Alavi, S., & Zahed, M. A. (2022). Sustainable Development Goals (SDGs) as a Framework for Corporate Social Responsibility (CSR). *Sustainability*, 14(3), 1222. <https://doi.org/10.3390/su14031222>
- Ferraz, D., & Pyka, A. (2023). Circular economy, bioeconomy, and sustainable development goals: a systematic literature review. *Environmental Science and Pollution Research*, 1-22.
- Ferraz, D., Alvim, A. M., & Souza, R. (2023). Circular economy, bioeconomy, and sustainable development goals: A systematic review and research agenda. *Environmental Science and Pollution Research*, 30(4), 9621-9640. <https://doi.org/10.1007/s11356-023-29632-0>
- Gedik, Y. (2020). Sosyal, ekonomik ve çevresel boyutlarla sürdürülebilirlik ve sürdürülebilir kalkınma. *Uluslararası Ekonomi Siyaset İnsan ve Toplum Bilimleri Dergisi*, 3(3), 196-215.
- Geissdoerfer, M., Savaget, P., Bocken, N. M., & Hultink, E. J. (2017). The Circular Economy—A new sustainability paradigm?. *Journal of cleaner production*, 143, 757-768.
- Gladwin, T. N., Kennelly, J. J., & Krause, T. S. (1995). Shifting paradigms for sustainable development: Implications for management theory and research. *Academy of management Review*, 20(4), 874-907.
- Haberal, Z., & Işık, A. (2024). Birleşmiş milletler sürdürülebilir kalkınma amaçları çerçevesinde Türkiye'deki büyükşehir belediyelerinin faaliyetlerinin değerlendirilmesi. *Anadolu Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 24(3), 1193-1222.
- Hart, S. L., & Milstein, M. B. (1999). *Global sustainability and the creative destruction of industries*. Sloan Management Review, 41(1), 23-33.
- Hart, S. L., & Dowell, G. (2011). A natural-resource-based view of the firm: Fifteen years after. *Journal of Management*, 37(5), 1464-1479. Erişim Tarihi: 24.09.2025 https://www.uvm.edu/giee/pubpdfs/Hart_2011_Journal%20of%20Management.pdf
- Jum'a, L. (2023). The impact of green supply chain management practices on sustainable development goals: The case of mining sector in Jordan. *Environmental Development*, 48, 100934.

- Jose Chiappetta Jabbour, C. (2011). How green are HRM practices, organizational culture, learning and teamwork? A Brazilian study. *Industrial and Commercial Training*, 43(2), 98-105.
- Karabulut, Ş. (2023). *Teori ve uygulamada siyaset bilimi ve kamu yönetimi analizleri*. Bursa: Ekin Basım Yayın Dağıtım.
- Keleş, D. (2023). Birleşmiş Milletler (BM) sürdürülebilir kalkınma amaçları çerçevesinde Türkiye’de sürdürülebilirlik raporlaması: BİST’e kote edilmiş bazı holding işletmeleri üzerine bir araştırma. *İşletme Akademisi Dergisi*, 4(3), 257-270.
- Kuşat, N. (2013). Yeşil sürdürülebilirlik için yeşil ekonomi: avantaj ve dezavantajları–Türkiye incelemesi. *Yaşar Üniversitesi E-Dergisi*, 8(29), 4896-4916.
- Liu, J., Gao, X., Cao, Y., Mushtaq, N., Chen, J., & Wan, L. (2022). Catalytic effect of green human resource practices on sustainable development goals: can individual values moderate an empirical validation in a developing economy?. *Sustainability*, 14(21), 14502.
- Lozano, R., Carpenter, A., & Huisingh, D. (2015). A review of “theories of the firm” and their contributions to corporate sustainability. *Journal of Cleaner Production*, 106, 430–442. <https://doi.org/10.1016/j.jclepro.2014.05.007>
- OECD. (2020). *Green Growth Indicators 2020*. Paris: OECD Publishing.
- Önder, H., & Özçelik, Ö. (2023). Atık Yönetimi ve Ekonomi: Avrupa Birliği Üye Ülkelerinde Atık Yönetimi ve Sosyoekonomik Belirleyicileri: Panel Veri ile Bir Analiz. *Çevresel Açından Sektörel Atık Yönetimi ve Uygulamaları II içinde*, 231-256.
- Özçağ, M., & Hotunluoğlu, H. (2015). Kalkınma anlayışında yeni bir boyut: Yeşil ekonomi. *Manisa Celal Bayar Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 13(2), 303-324.
- Pane Haden, S. S., Oyler, J. D., & Humphreys, J. H. (2009). Historical, practical, and theoretical perspectives on green management: An exploratory analysis. *Management decision*, 47(7), 1041-1055.
- Popp, D. (2012). *The role of technological change in green growth*. Working Paper 18506. Erişim Tarihi: 06.09.2025. <http://www.nber.org/papers/w18506>
- Porter, M. E., & Linde, C. V. D. (1995). Toward a new conception of the environment-competitiveness relationship. *Journal of economic perspectives*, 9(4), 97-118.
- Raman, R., Ray, S., Das, D., & Nedungadi, P. (2025). Innovations and barriers in sustainable and green finance for advancing sustainable development goals. *Frontiers in Environmental Science*, 12(1), 1-20.
- Redford, K. H., da Fonseca, G. A., Gascon, C., Rodriguez, C. M., Adams, J., Andelman, S., ... & Zambrana-Torrel, C. (2022). Healthy planet healthy people. *Conservation Letters*, 15(3), e12864.
- Rennings, K. (2000). Redefining innovation—eco-innovation research and the contribution from ecological economics. *Ecological economics*, 32(2), 319-332.
- Sachs, J. D. (2015). *The age of sustainable development*. Columbia University Press.
- Sachs, J. D., Lafortune, G., Fuller, G. (2024). *Sustainable Development Report 2024: The SDGs and the UN Summit of the Future*. SDSN / Dublin University Press.
- Sachs, J. D., Schmidt-Traub, G., Kroll, C., Lafortune, G., Fuller, G., & Woelm, F. (2019). *Sustainable Development Report 2019*. Cambridge University Press / Bertelsmann Stiftung.
- Saha, S., Hasan, A. R., Islam, K. R., & Priom, M. A. I. (2024). Sustainable Development Goals (SDGs) practices and firms' financial performance: Moderating role of country governance. *Green Finance*, 6(1), 162-198.
- Sarkis, J., Zhu, Q., & Lai, K. H. (2011). An organizational theoretic review of green supply chain management literature. *International journal of production economics*, 130(1), 1-15.
- Sharma, S., & Henriques, I. (2005). Stakeholder influences on sustainability practices in the Canadian forest products industry. *Strategic management journal*, 26(2), 159-180.
- Sorooshian, S. (2024). *The sustainable development goals of the United Nations: A comparative midterm research review*. *Journal of Cleaner Production*, 453, Article 142272. <https://doi.org/10.1016/j.jclepro.2024.142272>
- Turan, M. F., Yavuz, A., & Yiğit, S. (2025). 11. Kalkınma Planı (2019-2023) ve 12. Kalkınma Planının (2024-2028) Birleşmiş Milletler Sürdürülebilir Kalkınma Amaçları (SKA) çerçevesinde analizi. *Stratejik Yönetim Araştırmaları Dergisi*, 8(1), 1-31.
- Tóth, K. S. (2014). Green Growth in the OECD: State of the Art. *Theory, Methodology, Practice–Review of Business and Management*, 10(02), 59-65.
- United Nations, Türkiye (2024). *Result report*. United Nations Country Team Türkiye.
- United Nations, G. A. (2015). *Transforming our world: The 2030 agenda for sustainable development*. Division for Sustainable Development Goals. New York: World Health Organization.
- UNEP, (2009). *A Global Green New Deal: Policy Brief, United Nations Environment Programme*, Economics and Trade Branch, Geneva.
- United Nations DPI. (2017). *The sustainable development goals*. Stylus Publishing, LLC.
- United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization (UNESCO). (2017). Education for sustainable development goals: Learning objectives.

- United Nations. (2015). *Transforming our world: The 2030 Agenda for Sustainable Development*. United Nations.
- Vergragt, P., Akenji, L., & Dewick, P. (2014). Sustainable production, consumption, and livelihoods: global and regional research perspectives. *Journal of Cleaner Production*, 63, 1-12.
- Yalçın, A. Z. (2016). Sürdürülebilir kalkınma için yeşil ekonomi düşüncesi ve mali politikalar. *Çankırı Karatekin Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 6(1), 749-775.
- Yereli, A. B., & Ünal, M. (2022). Stratejik yönetim süreçlerinde sürdürülebilir kalkınma amaçları: Bakanlıklar ve büyükşehir belediyeleri üzerinden bir analiz. *Ombudsman Akademik*, 8(16), 13-37.
- Yılmaz, V. (2018). Sürdürülebilir kalkınma ve yeşil büyüme arasındaki ilişki. *Journal of International Management Educational and Economics Perspectives*, 6(2), 79-89.
- Yurdakul, M. (2023). Sürdürülebilirlik dönüşümünde eko-inovasyon ve eko-inovasyon kararlarını tetikleyen işletme içi dinamikler. *Kafkas Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 14(28), 709-733.

Extended Summary

The 17 Sustainable Development Goals (SDGs), adopted globally, were established by the United Nations in 2015 with targets such as ending poverty, reducing inequalities, protecting the environment, and fostering prosperity. The SDGs demonstrate the complementarity of environmental, economic, and social development. Environmental protection and climate change mitigation, in particular, have gained importance due to the current environmental crises. However, as we approach 2030, global progress remains insufficient, with many goals stalling or regressing. This necessitates compliance with the SDGs by both national governments and the private sector. Green management is an approach that aims to reduce the environmental impact of businesses, increase resource efficiency, and establish transparent sustainability governance. Green management goes beyond compliance with legal regulations and refers to embracing environmental sustainability as a competitive advantage. The interaction between green management and SDGs focuses on areas such as energy efficiency, circular economy, green building practices, and carbon management. The aim of this study is to systematize the contributions of green management practices to the SDGs, make the connections visible, contribute to academic literature, and provide a roadmap for businesses.

Green management is a concept that emerged in the 1950s within social responsibility. It aims for organizations to plan and implement their activities with environmental sustainability and ecological balance in mind. This involves the efficient use of natural resources, increased energy efficiency, and reduced waste and emissions. Green management helps companies protect their reputations and reduce costs by taking environmental responsibility. Sustainable supply chain management aims to ensure environmental sustainability at every stage. Companies should measure, improve, and report on their environmental protection. The concepts of "green business" and "green management" are similar but different; one is applied at every stage, while the other is specific to senior management. It is important for top management to have environmental awareness. Green management encompasses designs and practices that are sensitive to nature and the environment. This management approach aims to improve the quality of life in society through principles that improve the environment. The fundamental principles of green management are environmental regulations, consumer demands, environmental awareness, green technology, social responsibility, and supply chain management. Companies must comply with local and international environmental regulations and adopt environmentally friendly practices. Training employees on environmental responsibilities is critical to the success of green management. Green technology increases production efficiency, while social responsibility strengthens the reputation of companies. Continuous monitoring is crucial for assessing environmental impacts. Supply chain management also supports sustainability goals. Green management practices provide cost savings and competitive advantages in the long term. Corporate culture and management are also crucial in implementing green management. These principles are an approach aimed at balancing environmental, economic, and social sustainability. Green management is an approach that emerged within corporate social responsibility in the 1950s and aims to ensure that organizations conduct their operations with environmental sustainability in mind. The goals of this approach include the efficient use of natural resources, more efficient use of energy, and the reduction of waste and emissions. Companies protect their reputations and gain a

competitive advantage by taking environmental responsibility. Green management reduces costs by using resources effectively and considers environmental impacts through sustainable supply chain management. While green management and green management may seem similar, green management is more often a field used by senior managers. Senior management's commitment to environmental awareness and systematic planning are crucial for raising environmental awareness. Companies should monitor, improve, and report on environmental protection. Green management is concerned with environmentally friendly design and practices, and these principles aim to improve the quality of life in society. The fundamental principles of this management include compliance with environmental regulations, consumer demands, environmental awareness, green technology, and social responsibility. Companies must comply with environmental regulations and adopt environmentally friendly practices. This gives them a competitive advantage in the marketplace. Employee environmental awareness and education are crucial for the success of green management. Green technology and innovations help increase production efficiency, while tools such as data analytics and artificial intelligence support green management practices. Social responsibility enables companies to fulfill their environmental responsibilities through green management and strengthen their reputations. Continuous monitoring is crucial for measuring environmental impacts. Supply chain management supports sustainability goals, while green practices help assess environmental impacts. The cost of green management strategies is significant and can lead to long-term cost savings. Business culture should support environmental sustainability. Ultimately, green management aims to balance environmental, economic, and social sustainability. Companies can improve their performance by integrating green management into their culture. Industrialization and economic growth have negatively impacted the environment and climate. This has made the concept of "sustainability" important. Sustainability aims to protect the rights of future generations by preserving the relationship between nature and society. In 2015, the United Nations established 17 Sustainable Development Goals (SDGs) to be achieved by 2030. Achieving these goals requires global cooperation, and individuals, companies, and local governments must contribute. The SDGs include goals such as alleviating poverty, ending hunger, improving health and well-being, quality education, gender equality, clean water and sanitation, and affordable clean energy. These goals aim to address global economic, social, and environmental challenges. Businesses can make significant contributions to achieving these goals. Green management is a management style that integrates environmental sustainability into business strategies and links to the Sustainable Development Goals (SDGs) established by the United Nations. These goals include ending poverty and protecting the planet. Green management supports both environmental and economic sustainability by increasing energy efficiency, reducing carbon emissions, and improving waste management. It also strengthens social sustainability by increasing employee environmental awareness. Green management is also considered a component of corporate social responsibility. At the 1992 United Nations conference in Rio, the negative impacts of development on the environment were discussed, emphasizing that these impacts stem from production and consumption patterns. Environmental degradation, resource depletion, and climate change are questioning the impact of international meetings. Today, environmental sustainability has made the balance between economic and social development more challenging. Poverty and environmental problems are closely linked, so poverty alleviation and effective management of natural resources must be addressed

together. Furthermore, efficient use of resources is crucial for achieving environmentally friendly development goals. Environmentally friendly management strategies foster a sustainable approach within businesses. This approach aims to increase occupational safety and reduce environmental hazards while protecting employee health. Green practices create employment opportunities for women and youth, contribute to gender equality, and foster environmental awareness and guide individuals toward sustainable lifestyles. Green education programs and policies contribute to economic growth by supporting social justice and local communities. The industrial revolution and technological advancements have harmed the environment by relying on fossil fuels. The oil crisis in the 1970s highlighted the need for an economy that respects the environment, leading to the concept of sustainable development. In the 2000s, green economic growth emerged, recognizing limited resources and environmental threats to economies. This model aims to reduce greenhouse gas emissions, protect natural resources, and reduce economic inequality, serving as a key policy tool to address economic, environmental, and political issues following the 2008-2009 crisis. Sustainability encompasses the environment and development; while the two support each other, conflict also occurs. Development requires the use of resources, which leads to environmental damage. Overconsumption hinders the region's renewal. Green economic growth promotes sustainable development and should be integrated into every country's policies. This approach aims to utilize natural resources carefully and balance economic growth with environmental concerns. Technology transfer from developed countries is crucial for green economic growth. Popp has offered five recommendations to enhance green growth. In his book "Green Economies," Cato emphasizes that the green economy offers a different economic model and highlights its positive aspects. The green economy offers an alternative to neoliberalism.

The world is placing greater emphasis on sustainable practices that benefit the environment and society. Sustainable development aims to meet current needs without harming future generations, and policymakers must collaborate with businesses. This issue is even more important today because it impacts human survival and well-being. Environmental scientists note that the global environmental situation is worsening due to climate change and major disasters. Problems such as resource scarcity, deforestation, and biodiversity loss threaten the ecological balance. Many companies have begun developing sustainable practices in response to these challenges. Green management practices both increase economic efficiency and reduce environmental damage. Green management aims to reduce resources throughout the supply chain, from product design to recycling. Pathways are being identified to help companies develop sustainability-focused strategies.

Ek bilgiler

Çıkar çatışması bilgisi: Yazar ekibi arasında çalışmada çıkar çatışması yoktur.

Destek bilgisi: Çalışmada herhangi bir kuruluştan destek sağlanmamıştır.

Etik onay bilgisi: Çalışma yöntemi gereği derleme olarak hazırlanmış olup, etik onayı gerektiren bir araştırma yapılmamıştır.

Onam formu bilgisi: Saha araştırması gerçekleştirilmemiştir.

